

Ulldart, koninkrijk Ilfaris,
hertogdom Turandei,
koninklijk paleis,
winter 442/443 n.S.

Het gerinkel van het bestek in de eetzaal was verstomd. Afgekloven eendenbotjes lagen keurig op de afvalborden, en de schotels en schalen die een uur geleden nog tot aan de rand waren gevuld en met hun gewicht de kleine tafel bijna door zijn poten hadden laten zakken, waren afgeruimd. Slechts een eenzame aardappel lag als enige overlevende van het avondmaal op het zilveren bord, nog maagdelijk onberoerd, met boter, en met zout en kruiden smakelijk bestrooid.

Koning Perdór, een gemoedelijke man in de kracht van zijn leven, met lang grijs haar, borstelige wenkbrauwen en een weelderig krullende baard, liet het bericht tot zich doordringen dat hem een paar minuten geleden had bereikt.

‘Hij zal het nog zwaar krijgen, de jonge Kabcar.’ Peinzend legde hij het papier neer en fronste zijn voorhoofd. In gedachten verzonken bond hij het servet los dat zijn dure, bontgekleurde brokaten mantel tegen vlekken moest beschermen.

‘Dat weet iedereen. Daarvoor hoeft je geen profeet te zijn.’ De magere hofnar aan zijn zij zwaaide overdreven met zijn hoofd, waardoor de belletjes aan zijn kleurige muts in alle toonaarden begonnen te rinkelen. ‘Ik durf mijn maandgeld eronder te verwedden dat de raad van brojaken hem binnen een maand heeft afgezet en een van hun eigen haračs in zijn plaats benoemt.’

‘Mijn brave Fiorell, die weddenschap zou je verliezen,’ glimlachte de vorst van Ilfaris. ‘Je vergeet dat de Bardriç-dynastie één belangrijke troefkaart heeft tegenover de herenboeren: de garnizoenen. De militairen zijn altijd op de hand van de Kabcar geweest, net als het volk. Daarom lijkt me het gevaar van een staatsgreep in Tarpol voorlopig niet zo groot.’

Fiorell, zoals altijd in een kleurig geruit narrenpak gekleed, wilde protesteren, maar Perdór draaide zich om en trok aan het schellenkoord naast zich. Een paar seconden later verschenen drie bedienden met het toetje.

‘Aha,’ verzuchtte de koning tevreden en hij wreef zich in zijn handen. ‘Kersengriesmeelpudding met een sausje van bessenjam. Gekonfijte vruchten met chocoladecrème en...’ Zijn blik bleef rusten op een bord met een doek eroverheen, ‘wat is dat?’

‘Een nieuwe creatie van onze bonbonmaker, hoogheid,’ antwoordde een van de dienaren met een buiging. “‘Warme Winterzon” heeft hij het genoemd.’ Met een theatraal gebaar trok hij de doek weg van een stapeltje zoetigheden van donkere chocola.

Perdór nam met glinsterende ogen een van de lekkernijen van de stapel, stak die in zijn mond en sloot verwachtingsvol zijn ogen.

De hofnar kon de ceremonie wel dromen. Het zou wel even duren voordat de koning weer tot een zinnig gesprek in staat was, dus wachtte Fiorell geduldig tot zijn heer en meester weer in de werkelijkheid was teruggekeerd.

‘Heerlijk!’ zuchtte de koning na een tijdje, en langzaam opende hij zijn ogen. ‘Echt verrukkelijk! Halfbittere chocola met een zoete sinaasappellikeur, een partje sinaasappel en marsepein. Het smelt op de tong, waardoor heel langzaam de smaak vrijkomt. Die bonbonmaker in dienst nemen, die kunstenaar, dat creatieve genie, was een van de beste ideeën die ik in lange tijd heb gehad.’ Hij snoeptte nog wat van de schaal. ‘Zo’n genot zou me bijna een oorlog waard zijn.’

‘En daarmee snijdt u het juiste onderwerp aan,’ onderbrak de hofnar de lofzang van de koning, terwijl hij zelf ook een bonbon pakte, die

achter in zijn linkerwang propte en onverschillig begon te kauwen. 'Ja, niet slecht.'

Perdór keek de potsenmaker misprijzend aan. 'Jij doet het meesterschap van de pâtissier geen recht, vriend. Jij geniet niet, jij propt je vol.'

'Uw gasten hebben ook zelden waardering voor mijn meesterschap, hoogheid,' wierp de hofnar tegen. 'Waarom zou ik bewondering tonen voor anderen als ik die zelf nooit krijg? Ik ben heus niet blij als ze een kat naar me toe smijten terwijl ik sta te jongleren, alleen om te zien of ik behalve de ballen ook dat dier in de lucht kan houden.'

De vorst grinnikte. 'Maar het lukte wél.'

'Nou, bedankt. De beten en schrammen beginnen heel langzaam te genezen,' mopperde Fiorell. 'Maar we hadden het over de oorlog.'

Perdór stuurde de bedienden weg, stond op en liep naar zijn zware bureau. Met een kleine, fraai bewerkte sleutel die hij om zijn hals droeg opende hij een van de laden, die een verborgen knop bevatte.

Hij drukte erop en knarsend schoof een deel van de zware wandbepanning aan de lange zijde van de zaal terug. Daarachter kwam een kastenwand vrij, vol met boeken, geschriften, verzamelbanden en andere papieren, alfabetisch en naar koninkrijk gerangschikt.

De koning pakte een ladder uit een nis en gaf Fiorell een teken om naar de letter 'B' te klimmen. 'Borasgotan, als je wilt. En maak voort. Hop, hop!'

Gehoorzaam klom de hofnar omhoog, pakte de betreffende verzamelband en kwam met een elegante sprong weer van de ladder af.

'Alstublieft, majesteit.' Hij sloeg het boek open. 'Dit zijn de laatste berichten uit het rijk, vanochtend nog per postduif bezorgd. Hij was bijna bevroren, het arme dier. Een ijsvogel, zeg maar.'

Perdór negeerde hem en las het bericht van een spion binnen het Borasgotanische bestuur, die Ilfaris op de hoogte hield van belangrijke ontwikkelingen.

Dergelijke spionnen waren bij honderden actief in alle landen van Uildart, waar ze posities innamen bij het bestuur, de gilden, de arbeidersklasse, de boeren en de adel.

Het had Ilfaris veel tijd en nog meer geld gekost om uit al die lijnen en draden een dicht netwerk te vlechten, maar die moeite loonde nu. Belangrijk nieuws bereikte de koning van Ilfaris vaak eerder dan de vorst van het betreffende rijk. En die informatie werd voor veel geld aan anderen doorverkocht – als dat in Perdórs belang was.

Deze grote eetzaal was de geheime schatkamer van de koning en slechts een van de talloze archieven waarover hij beschikte. De andere lagen door het paleis verspreid en werden beheerd door met zorg gekozen vertrouwelingen, die zelfs de kleinste, ogenschijnlijk onbelangrijkste berichten verzamelden. Alle informatie was hier te vinden, van economie tot belastingen, van garnizoenen tot de gevechtssterkte van militaire eenheden. Zelfs geruchten werden hier genoteerd.

Toch vertoonde de landkaart nog één blinde vlek: Kensustria. In al die jaren was het Perdór en zijn voorgangers nooit gelukt daar een inlichtingennetwerk op te bouwen. Alle bronnen droogden onmiddellijk op. Nooit werd er meer iets van de uitgezonden spionnen – mannen of vrouwen – vernomen.

‘Het ziet er allemaal heel onheilspellend uit,’ verklaarde Perdór na een korte stilte, voordat hij zijn linkerarm op zijn rug legde en door de zaal begon te ijsberen. En steeds opnieuw las hij het bericht. ‘Waarom heb ik dit niet eerder gehoord?’

‘U zat aan het ontbijt, en dan is er niets met u te beginnen.’ Fiorell knipoogde, ging op zijn handen staan en klom ondersteboven de ladder op, alsof hem dat geen enkele moeite kostte.

Boven gekomen sprong hij overeind, balanceerde op één been op de bovenste sport van de ladder en jongleerde met drie bonbons. Ten slotte wierp hij ze hoog in de lucht en liet ze één voor één in zijn mond verdwijnen.

‘We kunnen het bericht aan de jonge Kabcar doorgeven,’ stelde hij voor, terwijl hij hoorbaar slikte. ‘Dan is hij gewaarschuwd en kan hij de plannen van Borasgotan nog verijdelen als hij...’

‘Ilfaris heeft nog nooit gratis informatie weggegeven, en ik ben niet van plan om nu een uitzondering te maken,’ viel de koning hem in de

rede. ‘Dit hoeft geen oorlog tegen Tarpol te betekenen, ook al lijkt de binnenlandse politieke situatie misschien gunstig. Alle landen hebben immers het duizendjarig vredesakkoord ondertekend.’

‘Hoe verklaart u dan de toegenomen mijnbouw, de opgevoerde erts- en ijzerproductie en de inzet van zogenaamde “vrijwilligers” bij de militaire eenheden?’ De hofnar maakte een pirouette, zette zich af en landde met rinkelende belletjes op de marmeren vloer. ‘Goed, je zou met al dat erts ook ijzeren tandenstokers kunnen maken.’

‘Misschien willen ze hun vloot versterken,’ opperde Perdór, zonder veel geloof in zijn eigen suggestie.

‘Om een tandenstokerhandelsoorlog tegen Agarsië en Palestan te beginnen, hoogheid? Wilt u eraan denken dat ik van ons tweeën de zot ben?’ Schalks keek hij Perdór aan met zijn donkere ogen. Zulke opmerkingen kon hij zich alleen veroorloven als er niemand anders bij was. En van die gelegenheden maakte hij graag gebruik.

‘Daar heb je gelijk in. En daarom kan ik jóu laten onthoofden en niet andersom, vergeet dat niet. Hier staat iets over wapenleveranties aan de provincie Worlac,’ veranderde de vorst van onderwerp. ‘Worlac is pas kortgeleden door Grengor Bardriç bevrijd. En die geheimzinnige, bijna geheel onbekende gouverneur Pujur Vasja heeft rust gebracht in Granburg. Hij schijnt een jeugdig talent te zijn, naar ik hoor, iemand die de strijd durfde aan te binden met die oude, corrupte vos Jukolenko. Waarom zou het op korte termijn dus tot onrust komen? Het ziet er juist heel vredig uit.’

‘U weet toch wat er gebeurt als je een oudere dame van haar korset berooft?’ Fiorell hield zijn buik in en liet hem toen weer uitdijen. ‘Met dat korset heeft ze een onberispelijk figuur. Neem je het weg, dan blubbert ze alle kanten op. Het overlijden van de Kabcar zou hetzelfde effect kunnen hebben op de provincies. Bardriç hield alles bijeen, keurig in model. Nu moet blijken of de Trastadc dezelfde bindende kracht heeft als zijn vader – of de linten en baleinen van zijn korset sterk genoeg zijn. Bovendien heeft Worlac de laatste jaren met Borasgotan gekonkeld.’

‘Je bent en blijf een wijze nar, mijn beste Fiorell,’ merkte Perdór op. ‘Ik dacht precies hetzelfde. Waarschijnlijk treft Borasgotan die voorbereidingen vooral als drukmiddel, om bij de komende onderhandelingen een gunstige uitgangspositie te krijgen. Wapengekletter hoort er nu eenmaal bij. En dan is er nog het permanente conflict met Hustraban, om de baronie Kostromo. Ook dat land zal de onverzettelijkheid van de nieuwe Kabcar op de proef stellen. Kortom, het rommelt in het noorden. Met de verkoop van belangrijke informatie zal er binnenkort dus een aardige cent te verdienen zijn.’

‘Zolang de koude wind maar in het noorden blijft en niet in onze richting blaast,’ merkte de hofnar peinzend op.

‘Die kans lijkt me niet groot.’ De koning nam nog een smakelijke bonbon.

‘U moet de wind nooit onderschatten, hoogheid. Soms waait hij opeens van alle kanten, en voor je het weet wakkert hij aan tot storm.’

‘Voorlopig is het een storm in een glas water, beste Fiorell. Eerlijk gezegd klink je eerder als een sombere profeet dan als een nar. Was het niet jouw taak om mij te amuseren in plaats van overal beren op de weg te zien?’ Hij klopte met zijn hand op de tafel. ‘Toch heb je in feite wel gelijk. We zullen onze spionnen opdracht geven om extra waakzaam te zijn.’

‘En wat doen we met de jonge TrasTadc, de aanstaande TrasKabcar? Laten we hem aan zijn lot over?’ De hofnar kneep zijn ogen half dicht. ‘Het lijkt me niet verstandig om werkeloos toe te zien. En daarbij denk ik vooral aan de toekomst van het continent, als u begrijpt wat ik bedoel.’ Hij liet zijn stem dalen. ‘De voorspelling, majesteit.’

Peinzend nam Perdór nog een praline tussen duim en wijsvinger en keek hoe de chocola langzaam smolt. ‘Arrulskhán de Zesde van Borasgotan heeft weliswaar geen tafelmanieren,’ de vorst schudde vol afkeer zijn hoofd, ‘maar achterlijk is hij niet. Stel dat onze somberste verwachtingen waarheid werden, dan nog zou hij de Kabcar geen haar krenken. Bovendien neem ik aan dat ook Tarpol over een geheime dienst en spionnen beschikt en dus op de hoogte is van de grootscheepse voor-

bereidingen in Borasgotan.’ Hij glimlachte. ‘Maar misschien moeten wij de Kabcar bij zijn kroning, die niet lang op zich kan laten wachten, een geschenk sturen, als vriendschappelijk gebaar van het ene vorstenhuis aan het andere. Daarvoor heb ik exacte informatie nodig. Stuur bericht aan al onze verspieters, mannen en vrouwen, in Borasgotan om zelfs de kleinste beweging aan ons door te geven. Als de goede Arrulskhán inderdaad een invasie voorbereidt, wil ik precies weten waar en wanneer die zal plaatsvinden.’

‘Ik zal de duiven meteen laten vertrekken, hoogheid.’ Fiorell maakte een buiging. ‘Laten we hopen dat ze hun doel bereiken voordat ze in gevederde ijspegels zijn veranderd.’

‘Eén moment,’ riep de koning hem terug. ‘Wat is er eigenlijk waar van het gerucht dat de Tadc zich in een afgelegen provincie voor de Tzulani wilde verbergen? Weten we daar al iets meer over?’

De hofnar schudde zijn hoofd en trok een gezicht als zeven dagen regen. ‘Ik ben ontroostbaar, majesteit. Vaststaat alleen dat hij uit de hoofdstad Ulsar naar het noorden is vertrokken. Dat is alles.’

Er kwam een heel interessante gedachte bij Perdór op. ‘Stel dat hij die nieuwe gouverneur zou zijn – je weet wel, die jonge vent die in Granburg zo heeft huisgehouden onder de adel?’

‘Tot die voorbarige conclusie was ik zelf ook al gekomen, maar dat lijkt niet te kloppen met de feiten,’ antwoordde Fiorell, leunend tegen de deur. ‘De verhalen uit Granburg spreken over een slanke, daadkrachtige, sociaal betrokken jongeman, die zelfs militaire ervaring schijnt te hebben. In elk geval heeft hij enkele aanslagen uit het kamp van Jukolenko overleefd. Voor zover ik weet, zijn dat details die totaal niet passen bij het beeld van de dikke troonopvolger. De enige overeenkomst lijkt hun blonde haar. Vasja is de zoon van een lagere bestuursambtenaar die kortgeleden is verongelukt bij een val van zijn paard, zoals ik heb gehoord. Laten we dus geen verkeerde conclusies trekken, majesteit. Maar ik zoek het nog uit. De enige die de verblijfplaats van de TrasTadc kent, is kolonel Mansk – en misschien de jongen zelf, als hij tussen zijn vreetpartijen door uit het raam kijkt om te zien waar hij ook alweer is.’

‘Dat zou ook te simpel zijn geweest, nietwaar, beste Fiorell?’ verzuchtte de vorst. ‘Het zou ook de enige keer zijn dat ik informatie voor mezelf had gehouden, in het belang van het hele continent.’ Hij pakte de laatste bonbon van de schaal. ‘Ga nu maar en doe wat ik je gevraagd heb.’

De hofnar bracht een overdreven militair saluut, sloeg de hakken van zijn puntschoenen zo hard tegen elkaar dat de belletjes aan zijn beenkappen op en neer dansten en verliet de zaal, rinkelend als een klokkenspel.

‘Zo, mijn winterzonnetje, jij bent de laatste van de schaal. Verwarm mijn buik maar met je zachte gloed,’ fluisterde de koning tegen de praline, voordat hij haar in zijn mond stak.

Langzaam smolt de chocola totdat de likeur vrijkwam, die als warme honing over Perdórs tong uitvloeide. Hij zoog voorzichtig op het sinaasappelpartje en kauwde aandachtig op het stukje marsepein, totdat het zich met de laatste resten van de likeur, het fruit en de chocolade had vermengd.

‘Mm, wat een inspiratie! Zoveel genot, die streling van mijn gehemelte! Wie niet genieten kan, die leeft niet echt,’ mompelde hij met gesloten ogen, terwijl hij zachtjes door zijn neus uitademde. ‘Niet een van mijn beste citaten, maar het kan ermee door. En nu, Perdór, aan het werk! Tijd voor Hustraban en dat soort zaken.’

Resoluut sloeg hij het dikke boek over het koninkrijk open en verdiepte zich in de notities, berichten en geruchten van het afgelopen jaar.